בשדה אין שומעין לו. תנ"ג דכבר אשמועינן לעיל ר' יוחנן גופיה דטעמא דברייתא דהכא אמר אני טוטל זיתיי אין שומעין לו משום יאוב באדרעא דאפילו בחולה לארץ אין שומעין לו אבל לעיל דוקא בארץ ישראל אין שומעין לו משום דכחשא דארעא לא עשה בידים אלא ממילא ע"י שטיפת הנהר נעשה ולמאן דאמר הכא נמי משום יאוב ארץ ישראל אילטריך לאשמועינן שלא תאמר אפילו בחולה לארץ אין שומעין לו משום כחשא דארעא (שייך לקמן) **לא** יטלנה וילא. אף על גב דאמר *שמואל דמטילין מבגד לבגד גבי מזוזה אסור לפי שהמזיקין באין בבית שאין בו מזוזה וכשטולה כאילו מזיק אותן שיורו בבית: בגובתא

"בבית שומעין לו בשדה אין שומעין לו, בשדה מ"ט? משום ישוב א"ר איבא דאמרי משום כחשא דארעא, מאי בינייהו איכא בינייהו חוצה לארץ: **מתני'** המשכיר בית לחבירו: בימות הגשמים אינו יכול להוציאו מן החג ועד הפסח בימות החמה שלשים יום, ובכרכים: אחד ימות החמה ואחד ימות הגשמים שנים עשר חדש, ובתנויות: אחד עיירות ואחד כרכים שנים עשר חדש, רשב"ג אומר חנות של נחתומים ושל צבעים שלש שנים: **גמ'** אי מה ימות הגשמים *דכי אגר אינש ביתא בימות הגשמים אגר לכולהו ימות הגשמים, ימות החמה' נמי דכי אגר אינש ביתא, לכולהו ימות החמה אגר? אלא בימות הגשמים היינו טעמא - דלא שכיח ביתא למיגר, אימא סיפא בכרכים: אחד ימות החמה ואחד ימות הגשמים שנים עשר חדש ואילו מלו ליה יומי שכירות בימות הגשמים מפיק ליה, ואמאי הא לא שכיח ביתא למיגר? אמר רב יהודה להודיע קתני, ה"ק המשכיר בית לחבירו סתם אין יכול להוציאו בימות הגשמים מן החג ועד הפסח אלא א"כ הודיעו שלשים יום מעיקרא תניא נמי הכי כשאמרו שלשים וכשאמרו עשרים חדש לא אמרו אלא להודיעו, וכשם שמשכיר צריך להודיע כך שוכר צריך להודיע דאמר ליה אי אודעתן הוה טרחנא ומותיבנא ביה אינש מעליא. אמר רב אסי "אם נכנס יום אחד בימות הגשמים אינו יכול להוציאו מן החג עד הפסח" והא אנן "שלשים יום" *קאמר? הכי קאמר "אם נכנס יום אחד בימות הגשמים מהני שלשים יום אינו יכול להוציאו מן החג ועד הפסח" אמר רב הונא ואם בא לרבות בדמיה, מרבה, א"ל רב נחמן האי *לנקטיה בכובסיה דלשבקיה לגלימא (ה) לא צריכא דאיחור בתי: פשיטא נפל ליה ביתא א"ל לא עדיפת מינאי, ובניה או אורתיה או יהביה במתנה א"ל לא עדיפת מגברא דאתית מיניה, כלליה לבריה: חזינן - אי הוה אפשר לאודועיה איבעי ליה לאודועיה, ואי לא א"ל לא עדיפת מינאי. לההוא גברא חזבן ארבא דחמרא לא אשכח דוכתא לאותביה, אמר לה לההיא איתתא "אית לך דוכתא לאוגרי?" אמרה ליה: "לא", אזל קדשה, יהבה ליה דוכתא לעייליה, אזל לביתיה כתב לה גיטא, שדר לה, אזלא איהי אגרא שקולאי מיניה ויהבה אפיקתיה ואותביה בשבילא, אמר רב הונא בריה דרב יהושע *כאשר עשה כן יעשה לו גמולו ישוב בראשו, לא מיבעיא חצר דלא קיימא לאגרא אלא אפילו חצר דקיימא לאגרא אמרה ליה "לכ"ע ניחא לי לאוגורי ולך לא ניחא לי *דדמית עלי כי אריא ארבא". ירשב"ג אומר של נחתומים ושל צבעין שלש שנים: תנא מפני שהקיפן מרובה: **מתני'** המשכיר בית לחבירו: המשכיר חייב בדלת בנגר ובמנעול ובכל דבר שמעשה אומן, אבל דבר שאינו מעשה אומן השוכר עושהו. הזבל של בעל הבית ואין לשוכר אלא היוצא מן התנור ומן הכירים בלבד: **גמ'** תנו רבנן המשכיר בית לחבירו: משכיר חייב להעמיד לו דלתות לפתוח לו חלונות לחזק לו תקרה לסמוך לו קורה, ושוכר חייב לעשות לו סולם לעשות לו מעקה לעשות לו מרזב, ולהטיח את נגנו בעו מניה מרב ששת מזוזה על מי, מזוזה *האמר רב משרשיא מזוזה חובת הדר היא, אלא מקום מזוזה על מי? אמר להו רב ששת תניתוה דבר שאין מעשה אומן השוכר עושהו והא' נמי לאו מעשה אומן הוא אפשר הוא בגובתא

כלאחזו בבילים שלו עד שמניח לו מליתו כלומר כיון שמטלה על דמיו אין לך מוליא גדול מזה. כובסיה על שם שתלויים כדאמרינן (שבת דף סז.) כמאן דלינן כובסי בדקלא *תלאי של תמרים: דלייקור בתי. שהפסדו ניכר: נפל ליה ביתיה. למשכיר: אמר ליה. לשוכר: לא עדיפת מינאי. הואיל [א] ומגיע זמנו מוליאו וא"ל הלא איך בא עלי אלא מחמת שלא הודעתיך ואתה איך מולא בית לשכור, אף אני לא היה לי להודיעך שלא ידעתי שיפול ביתי ואני איני מולא בית לשכור ולא טוב שתדור אתה בפנים ואני בחוץ: וזבניה. לאחר האי משכיר או אורתיה או יהביה במתנה: אמר לו. שוכר לזה שקנאה: לא עדיפת מגברא דאתית מיניה. מי שמכרה לך כשם שהוא לא היה יכול להוליאני אף אתה אין כאן יותר ממנו: כלליה לבריה. הניח את בנו ואריך לו לבית חתנות: מיניה וביה. מן היין עצמו: כי אריא ארבא. כאריה אורב: **מתני'** וכנגר. שטוחין בו את הדלת ומתוחבין אותו בקורת האיסקופה: הוכל של בעל הבית. משכיר ובגמרא מפרש לה: היולא מן הסנור. אפר הוא נעשה זבל: **גמ'** לחזק לו תקרה. אם התליעו הנסרין: לסמוך לו קורה. אם נשברה אחת מהן: מרזב. כל גגותיהן מחין בביתו ומטפטפין מן הרבע לדיהן וסומכין נסרים לכותל אצל הגג להרחיק המים מן הכותל וכשנפגמה אחת מהן הדיוטו מחזירה: חוכא דדר היא. דדרשינן *מנחות (דף לד.) ביתך" דרך ביתך למי שבכנס ויולא לה זה הדר בה: מקום מזוזה. הטן שהדלת שוקף עליו ואף הוא קרוי מזוזה ואם אבן הוא צריך לנקוב בו סדק להניחה בתוכה:

בגובתא

בבית. היורד לתוך חורבה ובנאה שלא ברשות: בשדה. היורד לתוך שדה ונטעה שלא ברשות ואמר "נטיעותי אני טוטל": משום כחשא דארעא. שבכר הכחישו הנטיעות את השדה שיקנו ממנה: איכא ביניייהו חוצה לארץ. למ"ד משום כחשא דארעא ממולא אפשר דאפילו בחולה לארץ נמי אין שומעין לו: **מתני'** אינו יכול להוליאו וכו'. בגמ' מפרש לה לטולהו: ובכרכין. שהן מקום השווקים שהכל נמשכים שם לגור שם והבתים אין מתויין לשכור: ובתנויות. שחנוני מקף הקפות למכירין ושוהין מלשלם לו ימים רבים וכשמכיאין לו מעותיו באין "ע"י פתח החנות שהקיפו שם ומשם הלך למקום אחר אין יודעין אנה ימצאוהו, אין יכול להוליאו כל י"ב חדש: חנות של נחתומין. מוכרי ככרות: ושל צבעים שלש שנים. ובגמ' מפרש מפני שהקיפן מרובה לזמן ארוך: **גמ'** מאי שנא ימות הגשמים וכו'. קס"ד האי "בימות הגשמים" - לימי הגשמים קאמר שפירש לו "הכר לי ביתך לימות הגשמים": בימות החמה נמי לכולהו ימות החמה אגר. דהא "לימות החמה" קאמר ליה: אלא בימות הגשמים היינו טעמא משום דלא שכיח ביתא. ובשוכר סתם קאמר ואשמועינן דהשוכר סתם שלא פירש זמן הוי שכירות שלשים יום הלכך בימות הגשמים אם בא להוליאו לכוף שלשים מוליא ובימות הגשמים דלא שכיח ביתא אע"ג דלא אגרי אלא ל' יום אינו יכול להוליאו מן החג ועד הפסח וחייב ליתן לו בכל חדש כשכר חדש הראשון: אימא סיפא וכרכין הוי סתם שכירות י"ב חדש. ואי מלו ליה הכך י"ב חדש בימות הגשמים וכו': לסודיע קתני. הכך שלשים וי"ב חדש דקתני בתחילתן להודיע קאמר - המשכיר בית לחבירו כלומר בימות השכירות בימות הגשמים אינו יכול להוליאו משום דלא שכיחי בהי אע"כ הודיעו בימות החמה שלשים יום שלא ירחיב לו הזמן משיכלה זמנו ובעינן מע"ו בחלול לכך להודיעו שלשים יום קודם התג וממילא שמטינן אם כלו לו ימי שכירותו בימות החמה אינו יכול להוליאו עד שלשים יום משהודיעו, ואם בא להוליאו בזמנו לכך להודיעו שלשים יום קודם הזמן בכרכים לכך להודיעו י"ב חדש קודם יציאתו ואם לא הודיעו לא יצא אלא נותן לו כמשפט הראשון: אם בא. בעל הבית להרבות לו בדמי השכר מרבה משיגיע זמנו אפילו לא הודיעו: הא' נקטיה בכובסיה דלישבקיה לגלימיה הוא. הרי הוא

[ג"ל תנן יעב"ן]

[גיטין מ.]

[ב"ק פה.וש"נ]

ע"ז כא.

פסחים ד.

*ע"ז כתיקות ק': במאי בראש ראש ראשא שם ורש"י דה שיעת

[בפרש"י מיתה על פתח וכן העתיק הרוי"ש]

[ר"ה ב ע"ב]

**ראה"ם הלכות שכירות ז: ג

[יומא יח:]

עין משפט נר מצוה

ע א מיי' פ"י מהלכות גזלה ואבדה הלכה ט:

עא ב מיי' פ"ו מהלכות שכירות הלכה ז סמג עשין פט טוש"ע ח"מ סי' שיב סעיף ה:

עב ג ד מיי' שם ושיין במ"מ טוש"ע שם סעיף ב:

נו"ש א"ר ר"ג זוכר ומשכיר בית בגוזרא [עזונות ותאוכלים] לגבי סיוק (בשכר מהנכס)

עג ה מיי' שם טוש"ע שם סעיף ה ו:

עד ו מיי' שם הלכה ח טוש"ע שם סעיף ז:

[בבא כב. ושיש בתוס' ד"ה רב אמר]

עה ז מיי' שם הלכה ז טוש"ע שם סעיף ו:

נו"ש מהגה

עו ח מיי' שם הלכה ט טוש"ע שם סעיף ט:

עז ט מיי' שם טוש"ע שם סעיף יא:

עח י מיי' שם הלכה יא טוש"ע שם סעיף יב:

עט כ מיי' שם הלכה יב טוש"ע שם סעיף יב:

פ ל מ מיי' שם פ"ז הלכה ז סמג שם טוש"ע ח"מ סי' שיב:

פא נ טוש"ע ח"מ סי' שיב סעיף ו, נכס"ה ועי' במ"מ פ"ו שם הלכה ז:

פב ס מיי' שם פ"ו הלכה ג סמג שם טוש"ע ח"מ סי' שיד סעיף ה:

נו"ש מה הן חובות המשכיר ושוכר במקרים על מיני מצות בעלות

פג ע מיי' שם הלכה ה ו' בית בעין: ועי' בהגהות ומנמיד מסנה וסמג שם טוש"ע ח"מ סי' שיג סעיף ג ב. מגרלי המשכיר האחרים

פד פ טוש"ע שם סעיף ד:

פה צ מיי' שם הלכה ג סמג שם טוש"ע ח"מ סי' שיד סעיף ה:

פו ק מיי' שם טוש"ע שם סעיף ב:

נו"ש חובותיה של המשכיר והשוכר כלפי תחזיקה הבית

פז ר מיי' פ"ה מהלכות תפילין הלכה יח סמג עשין נג טוש"ע י"ד סי' רלח סעיף ב [רב אלפס כאן ובכל' מזוזה דף עח]:

הגהות הב"ח

(ה) גמ' לגלימא הוא לא לריכא:

[א] רש"י ד"ה לא עדיפת מינאי הואיל והגיע. נ"ב דוקא הגיע (וע"ל ק"ב כ' תוס' ד"ה בחזקה ומש"ש):

פי' אשכול הכ"ל